

THE OPERATOR

FIRING THE SHOTS THAT
KILLED OSAMA BIN LADEN

AND MY YEARS AS A
SEAL TEAM WARRIOR

ROBERT O'NEILL

AZ OPERÁTOR

A LÖVÉSEK LEADÁSA,
AMELYEK VÉGEZTEK OSZAMA BIN LADENNEL,
ÉS AZ ÉVEIM,
MINT SEAL CSAPAT OPERÁTOR

ROBERT O'NEILL

9/11 áldozatainak és családtagjaiknak, akik soha nem kérték, hogy harcba kerüljenek, de kerültek és kerülnek. A ti emléketekért harcoltam.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Az elmúlt negyven év során sok mindenért lehettem hálás, köztük két csodálatos szülő támogatásáért és a különleges lányaimért. De a Hatos SEAL Csapat tagjaként volt az, hogy megtanultam, milyen mélyek lehetnek barátságok. A századoknál olyan szintű bizalmat találtam, mely, hiszem, messze meghalad bármit, ami a civil életben lehetséges. Amikor egy koromsötét éjszaka közepén a világ túlsó oldalán készülsz behatolni egy AK-47-eseket forgató terroristákkal dugig lévő épületbe, a SEAL testvéreid vannak ott neked – és senki más.

Hosszú ideig viaskodtam, hogy írjak-e a négyszáz SEAL feladatmról. Nem akartam, hogy a könyv csak rólam szóljon. Ha annyi lenne az egész történet, nem írtam volna meg. Meg tudom ragadni a hihetetlen elutasítást a SEAL testvéreimről való lemondásnak? Leírjam, milyen egy olyan csapat tagjának lenni, amely egységes szervként funkcionál, több ezer ismétléssel készül, hogy egyként cselekedjen? Elmagyarázzam, hogy amikor bármelyikünk sikert ér el az mindnyájunk sikere?

Ezek a kérdések tartottak ébren éjszakánként.

Amikor SEAL-ek kockára teszik életüket hazájukért, az néha homályban van, és néha rivaldafényben. Amikor az utóbbi történik, a média gyakran rosszul ragadja meg. Egy SEAL soha nem ad vissza tüst a szeretteinek. Egy SEAL soha nem szabadít meg települést kízóktól. Egy SEAL soha nem ment ki embert ellenséges vonalak mögül. Egy SEAL soha nem öli meg a rosszfiút, akit mindenki keres.

Amikor a fegyver elsül, az olyan, mintha mindnyájan sütnék el. Végül úgy döntöttem, megírom ezt a könyvet, hogy elhozzam ezt az igazságot az olvasókhhoz.

Vannak, akik hiszik, hogy amit SEAL-ek csinálnak, annak árnyékban kell maradnia. De engem fiatal, világtalan kölyökként a BUD/S kiképzésen részen a könyvek hajtottak, amiket erről a fantasztikus katonai szervezetről olvastam. Szerény reményem, hogy nem kevés fiatal férfi – és nő (végül megtörténik!) – teszi le a *The Operatort* megújult eltökéltséggel, hogy megteszi a nehéz dolgokat, amelyek megszerzik neki a SEAL szigonyt. És azt is remélem, hogy a többiek, akik elolvassák ezt a könyvet, meg fogják becsülni a SEAL-ek szolgálatát szerte a világon – a srácokat, akik, akár éppen most, kockára tesznek mindent, hogy hazánkat biztonságban tartsák.

Ennek a történetnek az elbeszélésében emlékezetre támaszkodtam, hogy rekonstruáljam a bátorság, csalódás és igen, felháborítóan trágár humor szavait, amelyeket feladatok százai során hallottam. Mindent megpróbáltam, hogy abszolút pontossággal adjak vissza párbeszédet és eseményeket, de természetesen minden tévedés teljes egészében az enyém. Biztonsági és titoktartási okokból a következő nevek ebben a könyvben állnevek: Kris, Nicole, Cole Sterling, Jonny Savio, Tracy Longmire, Matthew Parris, Mack, Eric Roth, Cruz, Leo, Ralph, Decker, Adam, Harp, és Karen.

IDŐREND

1976. ÁPRILIS 10.: Robert „Rob” O’Neill megszületik a montanai Butte-ban

1988 ŐSZE: Rob lelövi az első szarvast vadászkiránduláson az apjával

1995 NYARA: Rob belép az Egyesült Államok Haditengerészetébe

1996 DECEMBERRE: Rob elvégzi a BUD/S-t – a világ legnehezebb katonai tanfolyamát

1998 NYARA: Rob első kitelepülése a Kettes SEAL Csapattal

2004 MÁRCIUSA: Rob csatlakozik a Hatos SEAL Csapathoz.

2005 JÚNIUSA: Rob csatlakozik az „A túlélő” Marcus Luttrell utáni kutatáshoz

2006 JANUÁRJA: Rob első harci ölése Irakban

2008 NYARA: Rob kiérdemli az első Ezüst Csillagot afganisztáni harccselekményért

2009 ÁPRILISA: Rob tagja a Richard Phillips kapitányt szomáliai kalóztól megmentő csapatnak

2011 MÁJUSA: Rob megöli a világ legkeresettebb terroristáját, Oszama bin Ladent.

2012 AUGUSZTUSA: Rob dicsérettel leszerel az Egyesült Államok Haditengerészetéből, miután négyszáznál több harc feladatban vett részt, amelyekért ötvenkétszer tüntették ki

HÉT

A legelső estémen Virginia Beachben, négy sráccal a 208-asból elmentem a Peabody's-ba, egy híres „csak felnőtteknek” klubba. Tetszett a zene, de egy kis friss levegőre vágytam, így fogtam a sörömet és kimentem. Kár, hogy nem volt erkély.

Húsz éves voltam, és a montanai Butte-hoz voltam szokva. Kiderült, hogy a rendes világban nem ihatsz sört a járdán. Alig ittam egy kortyot, amikor kéz záródott a karomra. Egy városi zsarú volt az, és behúzott a kocsjába.

Azt gondoltam: *Oké, itt vagyok, nem csak nyitott szeszesital van nálam, de fiatalok is vagyok.*

A helyzet szörnyősége úgy nyílt ki, mint egy csapóajtó. Ha őrizetbe vesznek alkohollal kapcsolatos vétségért az első napodon egy SEAL csapatnál, ki fognak rúgni. Bevillant az a sokhónapnyi verejték, vér, homok és ázás. Elcsesztem, mert nem töltöttem be a huszonegyet.

Eszembe jutott, hogy Tom bátyám lejárt igazolványa a tárcámba volt dugva. Akkor kaparintottam meg, amikor végzős voltam a gimiben, és magamnál tartottam, amikor elhagytam Butte-ot. Nem csak hogy lejárt az igazolvány, de a rajta lévő mosolytalan kép távolról sem emlékeztetett rám. Úgy véltem: *Fene vigye. Nincs vesztenivalóm*, és a tárcámért nyúltam. Átnyújtottam a zsarunak az igazolványt és elfordítottam az arcomat, míg megnézte. Vártam, hogy megsemmisítsen, de csak lefirkantotta az adatokat a csíptető felirótáblájára és nyugodtan visszaadta.

– Legközelebb maradjon bent, Montana – mondta.

Két héttel később felhívtak Butte-ból. Tom volt az, csodálkozott, miért kapott nyitott szeszesital miatti büntetőcédulát Virginia Beachből.

– Soha nem jártam Virginia Beachben! – mondta.

* * *

A Kettes SEAL Csapat a nyolcszáz hektáros haditengerészeti kételtű bázison állomásozott az Atlanti-óceán Little Creek nevű kis öblében. Maga a csapat egy kétszintes épületet foglal el, benne konditeremmel, öltözővel, és néhány irodával a földszinten. Az emeleten vannak a szakaszodúk, ahogy hívjuk őket, amelyek lényegében klubházak nyolc tizenhat fős szakasz számára.

Pénteken jelentkeztem be, tudván, rövid nap lesz és úgy vélve, így lesz lehetőségem eligazodni hétfő előtt. Christiannal, egy haverral a 208-as osztályból, szobatársak voltunk a haditengerészeti körletben, mert nem kaptunk lakhatási támogatást és semmilyen bérleményt nem engedhettünk meg a sóvány fizetési csekkünkkel. Még enni is a haditengerészeti kajárdában ettünk; nem az első választásom, de szegények voltunk.

Amikor első nap bementem, még háromhónapnyi további harcászati kiképzésre és egy kétórás szóbeli vizsgára voltam attól, hogy teljes jogú csapattag legyek. Az a pimasz magabiztosság a BUD/S meg az ejtőernyős iskola elvégzésétől? Eltűnt. Nem tudtam, mit mondjak, vagy hogyan cselekedjek ezek között a srácok között.

Így persze az első SEAL, akivel találkoztam, véletlenül a legnagyobb seggfej volt az összes geci oktató közül a coronadói BUD/S kiképzésemről: Woodie oktató. Még a neve is szemétül hangzott. Nagydarab, hordó mellkasú csávó volt, tökéletes fizikai jelenség, aki megfélemlítés látható sugarait bocsátotta ki. Egyszerűen egy legendás seggfej a BUD/S-on. A bevett büntetés, hogy srácokat futtattak az A-pályától a homokdűnéken át a vízbe, hogy bevizezzék és homokozzák magukat, közel sem volt elég szemét neki. Lapos kúszásban kellett mennünk, mint emberi kígyóknak, a homokban a hullámverésig, és aztán vissza kétszáz métert, oda-vissza, amíg valaki fel nem állt és fel nem adta. Meg sem le-

het számolni, hány SEAL szépreményút sikerült neki így kikényszeríteni a tanfolyamról, megváltoztatva az életüket, csupán azért, mert egy pöcs volt.

Vagyis akkor így gondoltam. Egyik nap, míg ordított velünk, mint rendesen, igazából megmagyarázta magát. Olyan embereket akart, akik meg tudnak birkózni a legröhejesebb baromsággal, akik soha nem adnák fel, és bármit megtennének a sikerért, mert a srácok, akik végigcsinálják, végül vele fognak szolgálni háborúban.

Amikor bementem és megláttam őt ott, mintha visszakerültem volna Coronadóba a Pokol Hét közepére. Mint egy idióta, azt mondtam:

– Hooyah, Woodie oktató!

Kétszer is megnézett magának, majd azt mondta:

– Mi a faszról beszélsz, haver? Már egy SEAL csapatban vagy, nincs hooyah, nincs oktató. Woodie vagyok.

– Oké, király. Woodie – sikerült kinyögnöm, de eltartott egy ideig megszoknom, hogy így hívjam. Az egyik legrendesebb, legtörődőbb, legnagyobb szívű srácnak bizonyult, akit valaha ismertem. Igazi mentor csalthatatlan humorérzékkel, mindig kész volt harcászatot magyarázni egy zöldfülűnek, meg hogy a csapatok hogyan dolgoztak.

A SEAL csapat tagjai között frissítő egyenlőségérzet és kölcsönös tisztelet volt – még a tisztek és a legénységi állományúak között is. Keresztnéven szólítottuk a tiszteket és nem szalutáltunk nekik állandóan. Ők voltak az egyetemi diplomások – kell egy ahhoz, hogy a srác tiszt lehessen. De a tisztek felismerték, hogy mi sokkal megerőltetőbb valamin mentünk át, mint egy négyéves egyetem – BUD/S. Amikor igazi feladatokról volt szó, a tisztek szervezők voltak – és felelősek – és a legénységi állományú emberek tervezték meg és hajtották végre a harcászatot. De sok oda-vissza volt közöttünk. Voltak programok legénységi állományú srácoknak, akik tisztek akartak lenni, de én soha nem éreztem a készletet, még ha több pénzt is kerestek. Tetszett az, ahol voltam.

Woodie oktató – bocs! Úgy értem, Woodie után a második ember, akivel találkoztam egy Neil Roberts nevű srác volt. Vörös szőke haja volt, mint nekem, és a neve az enyémet visszhangozta visszafelé. De egyáltalán nem vontam le semmit ezekből a jelentéktelen hasonlóságokból. Azonnal lenyűgözött, mint az igazi SEAL. Még tartotta a rekordot a BUD/S A-pályán, és mindig elsőként ért célba a csapat edzéseken. Olyasmi volt, amire én csak törekedhettem: rendkívül elvágólagos minden tekintetben, a kifogástalan fizikai kondíciójától egészen addig, ahogyan az öltözőjét takarította. Minden, amit csinált, hatékonyan és céllal volt csinálva. Egyből végignézett a cuccomon és elmagyarázta, minek hova kellett kerülnie és miért, és hogy mire nem volt szükség. Nagyon komoly, de nagylelkű srác.

Azon az első napon elvitt ebédelni az Arby's-ba, a bázissal szemben, és egyenlőként bánt velem. Mind az emeletes marhaszegyes és hagymakarikás szendvicse, mind a tisztelete váratlan volt számomra. Emlékszem, arra gondoltam: *Ezek lenyűgöző emberek.*

A SEAL-lé válás határán – a nagyon király hivatalos megnevezés haditengerészeti különleges hadviselési operátor volt – még naiv voltam. Azt feltételeztem, amit a legtöbben, akik soha nem voltak a SEAL csapatokban: hogy SEAL-ek állandóan elfoglaltak voltak a fedett műveletekre járástól. Lényegében azt hittem, hogy bárkinek az épületben, aki Szigonyt – a sasos, pisztolyos és szigonyos aranyjelvényt – viselt, több ölése volt, és azok közül egy rakás valószínűleg késsel. 1997-ben úgyszólván ez állt a legtávolabb az igazságtól.

Egyetlen SEAL sem látott igazi akciót Panama megszállása óta, amikor srácok a Négyes SEAL Csapatból komoly tűzharcba kerültek a Paitilla repülőtérre, a korrupt diktátor, Manuel Noriega menekülési gépe után eredve. Három SEAL szakasz ejtőernyőzött az óceánra gumicsónakkal, a maradék úton motorozva a repülőtérig. Mivel a művelet-végrehajtási szabályaik megkövetelték, hogy szólítsák

fel Noriaga őreit lövés előtt, el kellett árulniuk a jelenlétüket. A panamaiak válaszként tüzet nyitottak egy hangárból, megölve négyet és megsebesítve hetet az első szakaszban lévő tizenöt SEAL közül. A panamaiak erősítést küldtek, hogy támogassák az ellenállást, de nem értek fel a többi SEAL-lel.

Ez 1989-ben volt, nyolc évvel korábban – ugyanabban az évben, mint amikor a berlini fal ledőlt, és elkezdődött Amerika túlságosan is rövid békéje. Aztán néhány Hatos Csapat srác harcba keveredett néhányszor Szomáliában a *Black Hawk Down* napokban. Néhány nagyon periférikus szerepet leszámítva az első öbölháborúban, ennyi volt. Habár a napi reggeli sorakozó egy tábla alatt kezdődött, amelyen az állt: „Készen állsz a háborúra ma? Kellene”, SEAL-ek évek óta nem adtak le lövést dühből. De ezt soha senki nem ismerte el civilek között, még a legjobb nem SEAL barátainknak sem. Előhúztuk a jó öreg „nem beszélhetek róla” szarságot, el nem mondott titkos bevetések benyomását keltve. Igazából az egész kitalálósdira úgy utaltunk, mint „Megélni a hazugságot”.

Van egy régi mondás a harcoló egységeknél: „Úgy gyakorolj, ahogyan harcolsz!” Tréfát szoktunk üzni ebből, mert tudtuk az igazat. „Úgy gyakorolj, ahogyan gyakorolsz!” – kezdtük mondogatni, mert csak arra került sor.

Amúgy, amikor bejelentkeztem a Kettes SEAL Csapatba, minden Szigonyost tisztelettel kezeltem, ami kétségtelenül kijárt. Még ha nem is lóttek ezekre a srácokra, mind úgy mentek a tengerentúlra, hogy készek voltak harcolni. Csak még nem kapták meg a lehetőséget.

A Kettes Csapatnál töltött első néhány hónap alatt mi, új srácok afféle mellőzöttségben voltunk. Nem lehettünk tényleges SEAL-ek, amíg át nem mentünk tizenháromhétnyi további harcászati kiképzésen, de a kiképző osztályok évente csak kétszer indultak el, és várnunk kellett, amíg elindul egy új. Közben edzettünk minden nap az egész csapattal. Ez nem a BUD/S kínja volt. Kipihentek voltunk és jó formában, és a 6,4 kilométeres futások több hűtődoboznyi sörrel értek véget a vidám buszozáson vissza Little Creekbe. A SEAL-ek nagyon humorosak, mint azt megtanultam. Tudtam, hogy javítanom kell a teljesítményemen.

De a kedd mégis szívás volt. Minden kedden 3,2 kilométert úsztunk az óceánban, nem számít, milyen idő volt. Ha harmincöt fok volt és napsütés, úsztunk. Amikor havazott és jég volt a vízen, úsztunk. Mind utáltuk, addig a pontig, hogy komikus lett nézni, miféle ürügyekkel tudtak előállni srácok, hogy megússzák. Ezt nem annyira sunnyogásnak láttuk, mint zsenialitási versenynek. Ha fogorvoshoz kellett menned, kedd reggelre kértél időpontot. Ugyanez orvosi vizsgálatokkal. Mindig nevettem, amikor bementem a „csapatszobába” kedd reggel és több srácot is gyakorlóban láttam, nem tornaszerkóban.

– Ma hova mentek, srácok?

– Fogorvoshoz!

Srácok, akik nem megfelelően időzítettek egy időpontot, számíthattak rá, hogy mehettek az öltöző-jükbe vagy „ketrecükbe” és nedvesruhát húzhattak. Ez időt hagyott a menekülés-kitérés megkísérlésére. Némelyik srác bement az öltözőszobába és egyszerűen kisétált a hátsó ajtón, ahol átugrott a kerítésen a parkolóba. Mások elbújtak a ketrecükben; az egyik lyukat vágott három málházsák végeire, aztán összevarrta őket. Be tudott oda kúszni és senkinek nem jutott volna eszébe ott keresni, mert épp úgy nézett ki, mint három zsák a polcon, mind túl kicsi ahhoz, hogy egy élő ember beleférjen.

Még ha nem is sikerült eltűnnöd, nem volt túl késő. Busszal mentünk el egy helyre a Lesner-híd közelébe, aztán onnan elúsztunk a Chesapeake-öböl híd-alagútig. Míg a busz telt, srácok eljátszották, hogy sürgősen végre kell menniük, aztán a kagylón ültek, amíg a busz elment. Igazából a busz után futottak nedvesruhában, kiáltoztak és integettek, úgy tettek, mintha feldúltak lettek volna, amiért lemaradtak az úszásról. Röhejes.

A szakasz főaltisztek nem tartották olyan viccesnek, mint mi. A vétkünkért láthattuk ugrani a hétvégi kimenőnket, és rossz értékelést kaptunk. De, hé, hagyományt teremtettünk.

Felfedeztem még egy vicces hagyományt azokban az első napokban. Amikor az egész csapat összegyűlt, minket, új srácokat arra kértek, álljunk ki előre, beszélni egy kicsit magunkról. Mielőtt végig tudtam volna mondani a rendfokozatomat, az egész csapat rám kiáltott:

– Kussolj, baszd meg!!!

A magasabb rangú operátorok hozzátették a maguk megjegyzéseit, például: „Pihentesd már magad, baszki!” vagy „Dugd fel magadnak!” A srácok szívből nevettek. Amikor a beszólogatás elhalt, valaki rákezdett:

– Komolyan, beszélj magadról.

Újra.

Ez egy hosszúra nyúló és jobbára szívélyes beavatás volt. „Újhúsnak” neveztek minket, vagy együttesen „húsoknak”, és nekünk csak vigyorogni kellett és tűrni. Néhány hónap után végre nyílt egy hely a harcászati kiképző tanfolyamon, és egy pillanattal sem túl korán. A tizenhárom hetes tanfolyam annak a kiképzésnek a haladóbb változataiból állt, amit Coronadóban és a szigeten kaptunk. Harci merülést próbáltunk el Puerto Ricóban, és szárazföldi hadviselést, lövészetet meg harcászatot a virginiai Fort A. P. Hillben. Még utána is próbaidőn voltam. A parancsnokság megfigyelt mindent, kezdve azal, hogy milyen viszonyban voltunk a csapat többi tagjával, egészen addig, hogy hogyan teljesítettünk a testnevelési foglalkozáson – köztük a rettegett 3,2 kilométeres úszáson. Ami azt jelentette, hogy nem bújhattam el semmilyen trükkös málhazsákban vagy kotyolhattam végén. Amikor a parancsnokság úgy gondolja, készen állsz, kétórás szóbeli vizsgát teszel a rangidős legénységi állományú SEAL-ek előtt. A vizsga intenzív volt, és hónapokig tartó tanulás kellett hozzá. Bármivel támadhattak téged, vagy több dologgal egyszerre, például szintidőre össze kellett raknod egy géppuskát, miközben kérdésekre válaszoltál az elektromos gyutacsok kontra nem elektromos gyutacsokkal kapcsolatban.

Az én vizsgám majdnem katasztrofális lett, mert mindig olyan agyaskodó vagyok. Aznap reggel csuklózáshoz öltöztem a ketrecemben egy sráccal, akit még nem láttam. Ő is vörös hajú csávó volt, talán tíz évvel idősebb nálam. Azt mondta, a neve Mark, és megkérdezte, kölcsönkérhet-e egy tornaszőnyeget. Adtam neki egyet.

Legközelebb csak akkor láttam, amikor kint voltunk az akadálypályán. Volt velünk egy Art nevű srác, aki egyike a felső egy százaléknak – egyszerűen elképesztő mindenben, amit csinál. Gyorsabban úszik, gyorsabban fut, kiválóan lő, sokoldalú szuper SEAL. Én még próbáltam kitenni magamért ebben az elit csoportban, így amikor Art elénk vágott, mint általában, utánaeredtem. Kihajtottam a belemet, hogy utolérjem, de ki volt zárva. Amikor elértünk a pályának ahhoz a részéhez, ahol abroncsok során kellett végiglépkedni, elkezdtem kihagyni néhányat, próbálva behozni egy kis időt. Amikor átfutottunk egy alagúton, kiáltani hallottam valakit:

– Hé, nem hagyhatsz ki egy abroncsot se!

Hátranéztem, hogy lássam, ki volt az a fasz: Mark, az új srác.

Három nagy kört tettünk az A-pálya körül, és a második körben Art meg én messze elől jártunk, de még mindig mögöttem voltam, ezért ismét kihagytam abroncsokat. Mark, fél körrel mögöttünk, szemben jött, meglátta ezt, és megint rám kiáltott:

– Mondtam, hogy ne hagyj ki egy abroncsot se.

– Ha elég gyors lennél – kiáltottam vissza –, láthattad volna, hogy kihagytam minden majomlétrát is, seggfej.

Szoros második helyen fejeztem be az A-pályát és nem foglalkoztam Markkal. Túl ideges voltam ahhoz, hogy a közelgő vizsgán kívül bármi másra gondoljak. Végül eljött az idő. Beléptem a terembe és a velem szemben ülő értékelő bizottságra néztem. A bizottság kellős közepén volt a vörös hajú srác,

Mark. Kiderült, hogy ő volt az érkező vezénylő főaltiszt, az új főnök. Ott álltam, próbálva nem nyögni fel hangosan.

– Ez az a srác, aki az A-pályán csalva próbálja megszerezni a Szigonyát – hagyta el elsőként a száját. – Csalnia kell, hogy győzzön, O’Neill?

– Kell, ha meg akarom verni Artot! – próbáltam viccel elütni. Mark nem nevetett.

Igen keményen megizzasztott, de megkaptam a Szigonyomat aznap. Most már haditengerészeti különleges hadviselési operátor voltam, tökös SEAL.

NYOLC

Csaknem két éve múlt, hogy beléptem a haditengerészetbe, és még nem tettem a lábamat hajóra. Ez a kis hézagot a tengerészeti rezümémben rendesen orvosolta az első kitelepülésem. Elhajtottunk a Camp Lejeune-i tengerészgyalogos bázisra és felszálltunk a USS *Austinra*, a mozgó tengeri deszant készenléti csoportot alkotó három hajó egyikére. Az *Austin* klasszikus haditengerészeti szállítóhajó volt az 1960-as évekből, 173 méter hosszú, csaknem ezer fő szállításának képességével. Kifutottunk a spanyolországi Rota felé, és kábé tizennégy napig voltunk tengeren. Addig soha nem voltam néhány óránál tovább szárazföld látótávolságán kívül.

Nem egy bizonyos világválságra reagáltunk, csak része voltunk az amerikai katonai erő egész világra való kivetítésének, valaminek, ami minden év minden napjának minden percében történik. Ez a „készenléti” rész a mozgó tengeri deszant készenléti csoportban.

Ez volt az első tapasztalatom a tengerészgyalogosokkal. Le voltam nyűgözve. Frissen a SEAL mesterlövész iskolából, az indianai Camp Atterburyból, megtanultam, hogyan lőjek, kalkulálva a széllel és a távolsággal, hogyan fogjak elébe egy mozgó célnak, hogyan állapítsam meg a távolságot az irányzékomban lévő apró pontok – mil-dotoknak hívják ezeket – használatával és végezzek gyors geometriai számításokat, hogyan figyeljek meg másik lövésznek, megtanulva tényleg látni a nyomot, amit a golyó hagy a levegőben, és hogyan álcázzam magam és mozogjak elég lopakodóan ahhoz, hogy észrevétlenül néhány méteren belülre kerüljek a céltől. Egész jó lettem ezekben is, az ügyes mesterlövészekből álló osztály felső 20 százalékában végezve.

De semmit sem tudtam a tengerészgyalogos mesterlövészekről. A mesterlövész tanfolyamot, amit a Haditengerészeti Különleges Hadviselés tart, egy tengerészgyalogos tervezte, Carlos Hathcock tüzérőrmester, aki talán a történelem leghíresebb mesterlövésze volt kilencvenhárom igazolt öléssel Vietnámban és valószínűleg háromszor annyival, amit hivatalosan nem igazoltak. Egyszer leszedett egy ellenséges mesterlövészt nagy távolságról, szemem találva a céltávcsövén keresztül. Tökéletesítette a cserkelés és álcázás művészetét. Egy nekrológ szerint, amit láttam – Hathcock meghalt 1999-ben –, egyszer ezer métert tett meg nyílt terepen, centiről centire kúszva a bozótban, láthatatlanul még akkor is, amikor hat métere volt az ellenségtől. Három nap és éjszaka kúszott, de elkapta az emberét, egy vietnami tábornokot. A tengerészgyalogos mesterlövészek a hajón csúcsra vitték az összes módszert, méltó utódok voltak. Jót beszélgettünk mil-dotok alkalmazásáról, célvázlat olvasásról, és minden olyan dologról, ami megmelengeti egy mesterlövész hideg szívét. Aztán felmentünk helikopterekkel és az óceánon lebegő hordókra lőttünk. Mesterlövész átszálló tevékenységek.

Ami a rutint illeti a hajón – alvás hármásával egymásra rakott apró priccseken, folytonos ringatózás oda-vissza –, gyorsan megszoktam. Még talán meg is szerettem. Nagy elismerés alakult ki bennem, hogy vannak olyanok a haditengerészetben, akiknek nehezebb munkájuk van, mint a SEAL-eknek. Kihajtják a belüket azokon a hajókon, hosszú órákat dolgozva elismerés nélkül. A tengeri erő és az előretolt védelem a globális stabilitás kulcsa. Sokan hajtják ki a belüket minden nap szinte köszönet nélkül.

Egy gépész például a nap java részét sötétben gürcölve tölti a gépekkel meg a hőséggel, aztán négy órás őrseget ad. Erről eszembe jutott valami, amire a BUD/S-on figyeltem fel. A srácok közül, akik feladták, sokan olyan srácok voltak, akik nem voltak a flottánál. Azok a srácok, akik látták az életet a flottánál, azok adták fel utoljára, mert tudták, mihez kell visszamenniük. Ez a tudat segített nekem később a karrieremben, mert végül két további kitelepülést csináltam hadihajókon, és mindig azt mondtam az újabb srácoknak: „Figyeljete, amikor fiatalabb voltam, én is hajlamos voltam az önteltségre, de ne szarozzatok ezekkel a srácokkal a hajón. Keményebben dolgoznak, mint ti.”

Főleg a tengeren. SEAL-ekként nekünk nem volt dolgunk a fedélzeten. Azt mondják, amikor tengeren vagy, a SEAL mozaikszó SEa, Air, and Landról átalakul Sleep, EAt, és Liftre – aludj, egyél, és gyúrj. A hajón volt egy zsúfolt kis konditerem meg két futópad. A hajó imbolygása a hullámokon hozzáadott egy érdekes elemet a futópadon való futáshoz. Most sprintelsz, most felfelé futsz, most sprintelsz. Sokat edzettünk. Kártyáztunk és táblás játékokkal játszottunk. Videójátékaink nem voltak akkor, az internet is nagyon gyenge volt, így ritka volt az e-mail. Kabinláz felállás volt ez, de a jó oldala az volt, hogy nagyon jól megismertük egymást.

És persze kreatív módokat találtunk arra, hogy fenntartsuk a 3,2 km-es úszásunkat, mert hogyan hajthattuk volna végre a „nem beszélhetek róla” feladatainkat a karcsapásunk rendszeres finomhangolása nélkül? Az Atlanti-óceán közepén leeresztettük a gumicsónakunkat – nem a kicsit, amit megtanultunk imádni a Pokol Héten, hanem egy nagy, kábé kilenc méter hosszú, félig merev csónakot – és elmotoroztunk 3,2 km-re. Aztán a csónaklegénységet kivéve mind kiugrottunk és visszaúsztunk. Durva volt ott kinn. Kétezer-négyszáz méternyiról beszélünk a legtisztább vízből, amit valaha láttál. Mielőtt elindultunk, az egyik csónakos srác adott nekem cigarettát, mert azt mondtam, én akarok lenni az első a világtörténelemben, aki cigarettát szív az Atlanti-óceán közepén. Meg is tettem.

A tengeri utunk után, mivel nem dúlt háború, szép kis túrát tettünk Európában, közte Spanyolországban, Olaszországban és Görögországban. Ennek a fiúnak a montanai Butte-ból, ez igazi szemfelfnyitó volt. Nem tudtam betelni a sok kis különbséggel. Ez az euro előtt volt, vagyis minden ország saját pénznemmel rendelkezett. Némelyik olyan drasztikusan leromlott, hogy éjjel-nappal járatniuk kellett a nyomógépeket. Imádtam kivenni kilencmillió török lírát az automatából.

Az egyetlen feladatunk az volt, hogy előre megszervezett gyakorlatokon vegyünk részt különféle NATO szövetségesekkel. Nem mintha ez teljesen kockázatmentes lett volna. A kiképzésünkben mindig benne van a veszély – és a jövőben még veszélyesebb lesz. Az egyik gyakorlaton egy másik mesterlövész meg én felszálltunk egy vietnami időkből maradt Hueyval, hogy hordókat taszigáljunk az óceánba és a mozgó szitakötőről lődözzünk rájuk. Látni akartuk, milyen gyorsan tudunk annyi lyukat ütni rajtuk, hogy elsüllyedjenek.

A pilóta egy nagyon laza tengerészgyalogos százados volt, akivel sokszor repültünk. Azoknak a régi Hueyknak letolható ablakaik voltak, mint az iskolabusznak – megnyomtad a kapcsolót, ami visszahúzta a zárat, és letoltad az ablakot. Úgy repült, hogy közben egyik cigit szívta a másik után és kidobálta a csikkeket az ablakon, míg mi a hordókra lövöldöztünk. Nagyon fehér ploris volt, és pokoli jó buli.

Míg a pilóta dohányzott, mi meg löttünk, egyszer csak meghallottuk ezt a hangos bummot. Ösztönösen fordultam, hogy a hang irányába nézzek és tépett maradványokat láttam ott, ahol a hajtómű volt. Elvégeztem a matekot, és nem tartott sokáig: Csak egy hajtómű volt. Hátranéztem a fedélzeti technikusra. Bekötötte magát. A másik mesterlövészre néztem. Úgy bámult ki az ajtón, mintha ugrásra készülne. Tudtam, hogy döntést kell hoznom: *Mikor ugorjak?* Megkockáztassam, hogy bent ragadok egy felrobbanó helikopterben vagy jobb a nagy ugrást választani az óceánba? Megnéztem még egyszer. Egyértelműen túl magasan voltunk, legalább százötven méteren. Egy ilyen ugrásból nem lehet kijönni.

A tengerészgyalogos pilóta első dolga az volt, amikor meghallotta a bummot, hogy a szájába vette a cigijét, szívott egy utolsó, hosszú slukkot, kilélegzett, kipöckölte a csikket az ablakon, és azt mondta:
– Faszba.

Aztán nekilátott manőverezni a sérült madarával a hajónk felé, amit én jó messze láttam. Egyre csak rángatott minden kart és gyakorlatilag úgy szuggerált minket feléje. A hajó gyorsan közeledett, de mi gyorsabban zuhantunk. A szitakötő elkapta a tatot alig elég magassággal, hogy előrecsússzon, és ne a hajótestnek csapódva zuhanjon a tengerbe.

Mind sértetlenül szálltunk ki. A madár nem repült egy ideig, de valahogyan összepofozták. A szerelők elképesztőek.

A következő héten egy olaszországi bázison csináltunk gyakorlatokat régi haditengerészeti H-53-asokban, a nagy, olajos helikopterekben, hatalmas rotorral. A hajónk nélkülünk hagyta el a kikötőt, és nekünk el kellett csípnünk egy fuvar egy H-53-ason, hogy utolérjük. Nem örültünk. A *Ryan közlegény megmentése* akkor jött ki, és a bázison akartunk maradni, hogy megnézzük. A rossz hozzáállásunk biztos nagyon hatásos volt, mert a szitakötő egyik hajtóműve bekrepált felszálláskor és rögtön kényszerleszállást kellett végrehajtani. Ez a kényszerleszállás túl gyorsan és túl alacsonyan történt ahhoz, hogy egyáltalán gondoljunk az ugrásra vagy egy utolsó slukkra a cigarettából. Megint hangos bumm volt és a szitakötő zuhant is egyenesen lefelé. Sikerült puhítanunk a landolást „autorotáció” alkalmazásával. Nem vagyok biztos benne, hogy az mi, de mint mondtam, a pilóták királyok. A jó hír az volt, hogy élünk és sértetlenek voltunk, és időben visszaértünk a bázisra, hogy elcsípjük a *Ryan közlegény megmentése* elejét.

Aztán végül is kaptunk egy kis igazi melót. Nagy gyakorlatot terveztünk Albániában, amikor információkat kaptunk, hogy az al-Kaida magas rangú tisztségviselőket tervezett ott megtámadni. Emlékszem, valaki említette az Oszama bin Laden nevet. A haditengerészet elrepített minket a nagykövetségre az albániai Tiranában, hogy segítsünk biztosítást adni. Mike Johnson barátommal járőrözni mentünk a követség területén. Civilben voltunk, akár a filmekben, és emlékszem, arra gondoltam, milyen király ez, amikor elgurult egy kocsni a nagykövetség kapuja előtt, gépfegyverből eregetve. Csak néhány baromarcú csinálta a feszültséget. Az egésztől alig vert szaporábban a szívem. De az volt az első alkalom, hogy tüzeltek rám.

A kocsihoz futottunk, de megléptek.

Egy pillanatig sem haboztam a lehetséges veszély miatt. Oly régóta készültünk erre. Még úgy is, hogy tudtuk, néhány srác megsérült Boszniában és Koszovóban, te akartál lenni az egyik olyan srác, aki éles akcióba kerül, mert azonnal legendás státuszba kerültek. Az a srác akartam lenni, a legjobb akartam lenni.

De nem láttam semmi akciót, ezen a kitelepülésen nem. Amikor a nagy esemény végül létrejött – az albán elnök találkozott egy rakás tengernaggyal –, ismét berepítettek minket. Magaslatot kerestünk a tetőn, hogy mesterlövész tüzelőállást állítsunk, szemközt egy megfigyelővel. Tényleg készítettem célvázlatot, hogy tudjam, hogyan célozzak különféle potenciális célokra, ha kell. Végül semmi eredménye nem volt a felkészülési munkámnak, csak a szokásos leégés. Lényegében ez volt a kitelepülés vége. Amikor visszaértünk Virginia Beachben, az első dolog, amit mind akartunk, az volt, hogy elmenjünk a Taco Bellbe.

* * *

2000 elején az első közel-keleti kitelepülésemre mentem egy repülőgép-hordozó fedélzetén. A feladat címlapokra került világszerte. Itt van, hogyan jelentette a *Baltimore Sun*:

E hónapban egy nyugodt éjszakán, egy haditengerészeti Seahawk helikopter száguldott át az Ománi-öböl sötét vizén és függeszkedett ki az orosz zászló alatt hajózó *Volganeft* olajtanker felett, amely az Egyesült Arab Emírségektől nem messze horgonyzott. Hirtelen tíz SEAL – feketébe öltözött kommandósok M-16-os gépkarabélyokkal és géppuskákkal – mászott fel a fedélzetre és terelte össze a legénységet. Felsietve a hídra, a kommandósok dokumentumokat találtak, amelyek szerint 4000 tonna – 29200 hordóval egyenlő – olajat szivattyúztak a fedélzetre Iránban. De a műholdas navigációs adatok

felfedték, hogy a tanker útvonala Irakban kezdődött, és hogy az útvonal térképét törölték. A kommandósok kihallgatták a legénység tagjait, akik különböző történeteket adtak elő az útjukról és arról, hogy hol álltak meg Iránban. A *Volganefit* fedélzetén február 2-án lefoglalt bizonyítékok között olajminta is volt. Egy amerikai laboratórium megvizsgálta a mintát. Több nappal később William S. Cohen védelmi miniszter közzétette az eredményt: Az olaj iraki kutakból származott, durván megsértve az ENSZ szankciókat.

Én voltam az egyike azoknak a feketébe öltözött SEAL-eknek. Az volt az első helikopteres hajóelfoglalás, amiről tudok. Készültem rá, de soha nem hallottam, hogy bárki is élesben csinálta volna. Meszterlövészként az volt a dolgom, hogy maradjak a függeszkedő szitakötőn és fedezzem a srácokat, míg a tankerre mentek. Persze kereskedelmi hajó volt, nem hadihajó.

Nem voltam biztos benne, hogy lőnöm kell-e valakire, de kész voltam rá, ha arra kerül a sor. Ez volt az első tapasztalatom a kihallgatásról is. Csak annyit kellett tennünk, hogy beszédre bírjuk őket, és mint a cikk mondja, mind más történetet adtak elő.

Átvettük a parancsnokságot a hajón és Ománba kormányoztuk, ahol a legénységgel együtt átadtuk a hatóságoknak. Ez a művelet a mi kis titkunk kellett volna, hogy legyen, de benne voltunk a hírekben.

A következő évben Koszovóba települtünk egy németországi összpontosítási pontról. Habár a konfliktus véget ért 1999-ben, szükség volt még békefenntartásra. Különböző szakaszokat váltogattunk Németországból a koszovói Camp Bondsteelben, hogy felderítést és figyelést hajtsunk végre. A hegyekben rejtőztünk és megfigyeltük a helyieket, meggyőződve, hogy nem volt jele agresszióknak. Két dolgot tanultunk meg: A rejtett felderítő-figyelő csapatok legtöbbször szerény helybeliek fedték fel, és szívás átgyalogolni aknamezőkön. A füled befogása nem segít.

* * *

Nyár végén éppen visszatértünk Koszovóból. Az irodában üldögéltem fél tucat csapattársammal. Előre örültünk a néhány hetes leállásnak: sorakozó reggel, csuklózás, egy kis edzés, és 16.00-ra befejezzük. Aztán visszamegyünk a körletünkbe, amit az előző év során teljesen komfortossá tettek, rendbe szedjük magunkat, és elmegyünk az ír pubba.

Azon gondolkodtam, hogy egy korsó mit veszek a pubban és e-mailt gépeltem egy lánynak, akivel Litvániában találkoztam, hogy megtervezzük a közelgő látogatását, alig véve tudomást egy CNN pénzügyi jelentésről, amit a mennyezetről lógó tévé darált. Német idő szerint 14.49-kor a műsor reklámról átváltott a „legfrissebb hírek” logóra, és ott volt a döbbenetes kép, hogy New Yorkban a Világkereskedelmi Központ egyik tornya fekete füstöt okádott a közepén lévő hatalmas lyukból. Abbahagytam a gépelést és néztem, azt gondolva: „Mi a franc?” Egy szemtanú dumált idegesen, miközben a torony füstöt okádott. Egy utasszállító gép jött kivágódva a makulátlan kék égből a képernyő jobb oldalán és repült egyenesen a második toronyba. Jókora tűzgolyó emelkedett az első toronyból felszálló füst mögött. A kommentátor, aki észre sem vette, vagy nem figyelt, folytatta az interjút, mintha mi se történt volna. De mi láttuk. Mi láttuk, de alig tudtuk elhinni, amit láttunk.

Mindenki azt mondta:

– Láttad? Láttad azt a másik gépet?

Nem telhetett el több harminc másodpercnél, mire valaki azt mondta:

– Oszama bin Laden. Ez az al-Kaida. Megtámadtak minket.

Azt gondoltam: *Szent szar, most megváltozott az életünk, ember. Ez az.*

Mint mindenki más, a nap további részében a tévét bámultuk. Nem tudtuk, hogyan fog reagálni a világ. Nem tudtuk, hívnak-e minket: „Kapjátok a cuccotokat és azonnal indulunk.” De az nem történt meg. Kiderült, hogy előbb egy tervet kellett összehozni. A kitelepülésünk hamarosan véget ért és hazarepültünk. Furcsa volt látni azt a sok zászlót és érezni mindenki feszültségét. Most minden másképp festett.

* * *

Soha nem terveztem hosszú SEAL karriert, de megváltoztak a dolgok. Háború várt ránk. Igazából a Hatos SEAL Csapat szinte azonnal elrepült Afganisztánba. Röviddel később azon dolgoztak, hogy megdöntsék a tálib rezsimet – ugyanazt a rezsimet, mely menedéket adott az al-Kaidának, míg az kiképezte az öngyilkos katonáit és tervet szőtt Amerika ellen. Csatlakozni akartam a Hatos Csapathoz ennek az új háborúnak a frontvonalán. Beadtam a papírmunkát a jelentkezésre, de előbb meg kellett csinálnom még egy kitelepülést a Négyes Csapattal.

Izgalmas idő volt. Évek óta erre készültünk, és most a hazánknak rettenetes nagy szüksége volt az ismeretekre, amelyek elsajátításán oly keményen dolgoztunk. Elképzeltük ezeket a hosszú hajú és nagy szakállú seggfejeket, akiket a tálib harcosokról készült felvételeken láttunk, a mudzsahedeket a muffin formájú sapkájukkal és Kalasnyikov gépkarabélyukkal, akik visszakergették az oroszokat Moszkvába. És most a srácaink már odaát voltak a hegyekben, már szétbaszva őket.

Azon az őszön hazatértünk Németországból egy újabb kiképzési rotációra Virginia Beachbe, és 2002. március 4-én szerelkeztünk a földközi-tengeri kitelepülésünkre. Az ejtőernyő raktárban voltam Little Creekben, ejtőernyőket hajtogattam, amikor valaki bejött és megkérdezte:

– Hé, ismerted Neil Robertset?

Neil volt a második srác, akivel találkoztam, amikor négy évvel korábban csatlakoztam a Kettes SEAL Csapathoz, a srác, aki annyira lenyűgözött az erőnlétével és nagylelkűségével. Egyből nem tett szert a kérdésben a múlt idő.

– Miért? – kérdeztem. – Mi történt?

– Azt mondták nekünk, elesett harc közben.

Nem ismertük az egész sztorit, de pletykák kezdtek szálldosni arról, hogy kiesett egy helikopterből, ami erős tüzet kapott rakétagránátoktól egy Takur Ghar nevű hegy csúcsán. Azt beszélték, a helikopternek kényszerleszállást kellett végrehajtania lent a hegyen, otthagya őt, hogy egyedül harcoljon a hemzsegő ellenséggel.

Az Anakonda hadművelet volt a legnagyobb szabályos ütközet Afganisztánban a három hónappal korábbi sikertelen kísérlet óta, hogy megöljék bin Ladent, aki a harcosaival beásta magát barlangokba a Tora Bora hegységben.

Márciusra az al-Kaida és a tálib felkelők átcsoportosultak a kelet-afganisztáni Shah-i-Kot völgybe. A hírszerzésünk úgy becsülte, 150 és 200 közötti harcos telelt ott. Ez csak az első tévedés volt abból, ami tévedésekkel sújtott műveletnek bizonyult. Kiderült, hogy a valós szám 500 és 1000 közötti volt, és számítottak egy támadásra.

Március 4-én Neilt és SEAL társait arra a feladatra jelölték ki, hogy figyelőt létesítsenek a Takur Ghar háromezer méter magas csúcsán, rálátással a völgyre. Általában védettebb területen landoltak volna és gyalog mentek volna fel a csúcsra, de a szitakötőnek, aminek csatába kellett volna szállítania őket, meghibásodott egy hajtóműve. Várniuk kellett pótlásra. Mivel napkelte előtt el kellett érniük az állásukat, már nem volt idejük gyalogolni. Ehelyett közvetlenül a védtelen csúcson landoltak, ami sokkal veszélyesebb vállalkozás.

Egy korábban átrepülő AC-130-as csatarepülő jelentette, hogy a csúcs tiszta, nincsenek ellenséges harcosok. A csatarepülő elrepült, hogy közvetlen légi támogatást nyújtson egy másik csatához, vakon hagyva a hegycsúcsot. Amikor a Robertset és csapatát szállító szitakötő megérkezett röviddel 03.00 előtt, a legénység lábnyomokat figyelt meg a havas csúcson, aztán egy légvédelmi géppuskát, ami tüzet nyitott. Géppuskák, gépfegyverek és rakétahajtású gránátok pusztító zápora csapott a helikopterbe, megrongálva a hajtóművet és a vezérlőrendszereket. A pilóta küzdött a haldokló hidraulikával és a helikopter elkezdett vadul ugrálni. Roberts, kiszállásra készülve, feltehetően megcsúszott valami zsíron és a nyitott rámpa felé esett. Az egyik csapattársa látta kigurulni az ajtón és megpróbálta visszahúzni, de végül Roberts saját közel száz kilós súlya, plusz a harmincöt kilós málhája meg a tizenkét kilós fegyverre túl sok volt. Kicsúszott a társa szorításából. A pilóta megpróbált visszamenni érte, de nem tudta már irányítani a gépet és kényszerleszállást kellett végrehajtania a hegyen, onnan kábé hat és fél kilométerre földnek csapódva.

Azt, hogy Roberts túlélte az esést és harcot vívott, egy drón videoadás sugallta, amely egy harcost mutatott, aki feltartóztatta a nyüzsgő ellenséget kilencven percig, miután kiesett a szitakötőből, egészen addig, amíg el nem esett és elvonszolták – csak másodpercekkel azelőtt, hogy a csapattársai visszatértek egy második helikopterrel, hogy megkíséreljenek egy mentést.

Neil mentői ugyanannak a darázsfészeknek az erős tűzében landoltak, mint az első szitakötő. Azonnal földhöz szegezték őket és elkezdtek veszteséget szenvedni. Végül a légi támogatással segített erősítés ádáz tizenhét órás csatát vívott, hogy bevegye a csúcsot, több tucat ellenséggel végezve hat további halott és négy sebesült amerikai árán. Találtak egy sisakot, amit Robertsének véltek, egyetlen lyukkal a hátuljában.

Kétlem, hogy valaha is bárki megtud minden részletet, de visszahoztuk a fegyvert is, amit Neil vitt – SAW-nak hívják, Squad Automatic Weaponnak, vagyis rajgéppuskának. Emlékként kiraktuk az asztalom fölé. A cső élesen meg van hajolva – akkorát esett, hogy meghajolt az a rohadt cső. Akkor volt hasznavehetetlen, amikor a legnagyobb szüksége lett volna rá, így azzal folytatta a harcot, ami nála volt, néhány gránáttal meg a pisztolyával. Amikor elfogyott a lőszer, nincs semmi kétségem, késsel harcolt, amíg el nem jött a vég.

Mielőtt elment erre a feladatra, Neil írt egy levelet a feleségének, hogy bontsa fel abban az esetben, ha nem jut haza. Ezt írta benne: „Bár feláldoztam a személyi szabadságot és sok mást, ugyanannyit kaptam, mint amennyit adtam. Az időm a csapatokban különleges volt. Az összes alkalom, amikor fáztam, eláztam, fáradt, sajtó, ijedt, éhes és dühös voltam, megérte.”

Amikor megkaptam a hírt, hogy Neil meghalt azon a napon, a háború igazi lett számomra.

KILENC

Ahhoz, hogy megpróbálkozzak a Hatos SEAL Csapattal, ki kellett töltenem egy különleges kérvénynek hívott nyomtatványt. Mindenhez nyomtatványt töltesz ki a haditengerészetben, az eltávozástól és a szabadságtól a bázisról való kiköltözésen át még a tetkókészíttetéshez is. Azt hiszem, ezt az utóbbit elmulasztottam néhányszor.

Amúgy a kérvényt a vezető altisztednek adod, aki, ha jóváhagyja, a szolgálati úton leadja a szakasz főaltisztnak, aki elviszi a vezénylő főaltiszthez. Mindegyiknek egyet kell értenie azzal, hogy a kérelmezőnek jó esélye van bekerülni a csapatba. Ha a vezénylő főaltiszt azt mondja, jó vagy, akkor a parancsnok egyet fog érteni, és benne vagy. Nem a csapatban, hanem a válogatási folyamatban.

A hagyományos SEAL csapatok kemény, ügyes harcosokkal vannak tele. De nem rendelkeznek tapasztalattal és még nem bizonyították, hogy a legjobbak legjobbjai, a srácok, akiket a legkényesebb, legtitkosabb feladatokhoz akarnak, ahol a legnagyobb a tét. A válogatási és kiképzési folyamat felöleli egy év java részét. Van az előzetes válogatás, ami eldönti, hogy kiválasztanak-e alaposabb válogatásra, ami eldönti, hogy kiválasztanak-e a nyolchónapos kiképző/válogató folyamatra, ami ötven-ötven esélyt ad arra, hogy tényleg sikerül.

Tehát gyerekjáték.

A Hatos Csapat néhány válogatást tart minden évben. A srácoknak teljesíteniük kell a nagyon fel-turbózott változatát annak a fizikai tesztnek, amelyen a hagyományos SEAL-eknek meg kell felelniük. Minden távolság nagyobb, minden idő gyorsabb, és minden gyakorlatban több az ismétlés. Igen komoly teszt ez. Ha átmész rajta, akkor magas rangú tisztekből és legénységi állományúakból álló bizottság elé kerülsz egy teremben, ahol egy óráig izzasztanak a kitüntetéseiddel, a harcászatoddal, a tapasztalatoddal, a főnökeiddel, az otthoni életeddal, az anyagi helyzeteddal és azzal kapcsolatban, hogy mennyit iszol – és ismerve a SEAL-eket, a „csak keveset” talán ugyanolyan nyugtalanító válasz, mint a „sokat”. Lényegében meg akarnak győződni, hogy jók az érzéseik felőled, mielőtt meghívnak egy további háromhetes válogatásra.

Én 2003 késő tavaszán ültem a válogató bizottság elé és azonnal megijedtem. Az engem bámuló összes ember látott harcot. *Igazi* harcot. És mind veszettek embereket, testvéreket. Komolyabbak voltak, mint a SEAL-ek a bázisomról, profibbak. Idősebbek. Nem viccelődtek, a lényegre tértek. Miért kéne itt lenned? Mit tudsz nyújtani? Nem SEAL próbálsz lenni, Hatos SEAL Csapat operátorra próbálsz válni. Meg tudod oldani? Még az igazgatási főaltiszt is ott volt, hogy átnézze a jellemzésemet, meggyőződve, hogy a szalagok, amiket viseltem, rendben voltak és semmi sem hiányzott. Piszkosul meggyőződve róla, hogy nem viseltem semmi olyat, amit nem érdekelt ki.

Meghívtak az osztályba, ami 2004 márciusában indult. Csaknem egy évet kellett várnom, miközben tovább jártam kiképzésre és egy kitelepülésre a hagyományos SEAL csapattal. A Földközi-tengeren cirkáltunk abban a reményben, hogy belekerülünk az iraki harcba, de nem történt meg.

Addigra az életkörülményeim Virginiában jelentősen javultak. Egy fasza lakáson osztottam a par-ton két csapattársammal, nőket nyugőzve le és lényegében a SEAL álmodt. A változás szele fűjt a Kelley hűgomtól kapott telefonhívásból, aki még Butte-ban lakott, és éppen kiszállt egy rossz kapcsolatból és rettenetesen el akarta hagyni a várost. Meg tudtam érteni.

– Tudod, mit kell tenned – mondtam. – Költözz csak hozzám, Virginia Beachbe.

Elrepültem Montanába, megcsináltam a kocsiját, egy szar kis kék Nissant, és elhajtottunk Virginia Beachbe egy eposzba illő úton. Mielőtt még elhagytuk a várost, megtudtam, hogy nem volt semmi pénze. Na jó, szinte semmi pénze. Szó szerint egy dollárja volt.

– Szar, hogy nekem kell fizetnem mindent, de nem költöd el azt az egy dollárt... egy feltétellel. Egész úton Elvis Presleyt hallgatunk.

Így azt tettük. Élveztünk minden kilométert és nem siettünk. Harmincnégy óra autót ez, amit mi hat napra nyújtottunk. Azon az úton töltött egy héten Kelley összesen kemény négy órát vezetett – hogy kumni tudjak egy kicsit. Abban a négy órában sikerült lemeszeltetnie magát gyorsajtásért Iowában és behajtania egy árokba Nyugat-Virginiába. Mély árokba. Felbukkant a semmiből egy kötéyes tahó egy vontatókocsival.

– Köll vontató, hogy kigyűjjetek abbul az árokból? – kérdezte.

Kelly, mérgesen és kínjában, azt felelte:

– Nem, haver, megoldom! ...Hát persze, hogy kell vontató!

Amikor Virginia Beachbe értünk, melót szereztem neki egy Hometown Heroes nevű sportbárban. Ismertem a tulajt, így felvettem. Esküszöm, nem csak azért, hogy a közelébe férközzek a Nicole nevű helyes fiatal szőkének, aki ott dolgozott pincérnőként, de tényleg megkértem Kelleyt, hogy szóljon egy jó szót. Nicole tudni se akart felőlem. Okos. Továbbá vicces, pezsgő és szabadszellemű. Hosszú ideig győzködtem eredménytelenül.

Először azt se tudta, mi az a SEAL, így fogalma sem volt arról, hogy milyen kevés feladás volt bennem. Végül engedett, valószínűleg csak azért, hogy elhallgassak. Azt sem tudta, milyen közel álltam ahhoz, hogy kitöltsek egy különleges kérvényt.

Kábé másfél évvel később összeházasodtunk és vettünk egy házat. Látni kezdtem a körvonalait egy másik életnek, egy olyanak, amiben nagyobb a felelősség.

A válogatási folyamat további fizikai tesztekkel kezdődött, az előzeteseknél is keményebbekkel, de mivel a jelöltek mind tapasztalt SEAL-ek voltak, a válogatás fő figyelme a pszichológiai értékelésen volt – biztosan kellett érezniük, hogy a jelölt funkcionálni tud a legmagasabb szinten a lehető legrosszabb körülmények között, például ha kiesel egy helikopterből egy hegycsúcsra, erősen felfegyverezett ellenséggel körülvéve. Ez nem tréfa volt.

Átmentem, és továbbléptem a következő fázisra. Az első három-négy hét a szabadesésnek volt szentelve. Később felcserélték – a *második* kiképzési rész lett –, mert a szabadeső kiképzés drága volt és túl sok srác hullott ki a következő részben, ami a zárt környezetű harc volt. De én örültem, hogy gépekből ugrálással kezdtem. Már az elején emelkedett hangulatom volt.

Egyből észrevettem, hogy többé nem Kansasben voltunk. Élveztük a Hatos SEAL Csapat költségvetésének mellékeseit, ami azt jelentette, hogy ahelyett, hogy ütött-kopott koreai háborús C-130-asból ugrottunk volna, mint a Kettes SEAL Csapatnál, elrepültünk Arizonába, egy puccos objektumba Tucson mellett.

* * *

Korán kezdtük a napot egy húsz kilométeres futással, aztán a maradék időt szabadeséssel töltöttük. Azzal kezdtünk, amit HALO – nagy magasság, alacsony nyitás – ugrásnak neveznek, mely nagyon hosszú szabadeséssel jár és az ernyő csak éppen olyan magasan van nyitva a földtől, hogy az ugró egy darabban maradjon. A trükkösebb változat a HALO – nagy magasság, magas nyitás – ugrás, ami az ernyő nyitását jelenti szinte amint az ugró elhagyja a gépet. Harmincan hagyjuk el a gépet egymás után, nyitjuk az ernyőt, és próbálunk alakzatba állni, mint csoport – képzelj el húsz srácot kupola alatt, minden srác három méterrel az előtte lévő mögött és három méterrel fölötte. Ez az, amit úgy hívunk: „boglya”. Ezek az ernyők nem a tölcséres fagyú formájú hagyományosak, hanem négyszögletesek, szinte mint egy gép szárnya. Siklani tudsz az ernyővel, repülni vele. HAHO ugráskor lehetséges csoportként alak-

zatban 30-80 km/h-s vízszintes sebességgel haladni (a szélről függően) és tizenöt kilométerre landolni a megfelelő helyen, amit addig senki se látott, csak térképen.

A repülő SEAL osztag nagyon király, és nagyon veszélyes. A boglyázó manőver rendkívüli elővigyázatosságot és az alapelvekhez való merev ragaszkodást követel. Például valahányszor HAHO ugrást csináltunk, mindig jobbra mentünk, amikor elhagytuk a gépet. Mindig. Ez megszeghetetlen szabály volt. Azt akartunk, hogy mindenki ugyanabba az irányba forduljon. Ha két ugró – mindkettő kábé negyvenöt kiló felszereléssel leterhelve – összeütközik ugyanabba az irányba tartva, az rohadt ijesztő, de a legnagyobb valószínűség szerint nem hálnak bele. Ha *ellenkező* irányba tartva ütköznek össze, az katasztrofális. Olyan körülmények között harminc kilométeres óránkénti sebességgel csapódnak egymásnak – ez a téglafalnak hatvan kilométer per órával való ütközéssel egyenlő. Mindkét ugró meghalna ütközéskor, valószínűleg kettévágnák egymást. Még ha az ugrók nem is ütköznek össze, keresztezhetik egymás zsinórjait. Nem jó. Nagy selyemgolyóba gabalyodnának és a föld felé zuhannának, arra gondolva, milyen fájdalmas a karjuk egy részét levágnak az összeszoruló ejtőernyőzsinórral, és milyen szívas, hogy csak negyvenöt másodpercük van az életből, mielőtt rákenődnek a hegyre.

Nem számít, milyen óvintézkedéseket teszel, ez nagyon veszélyes. Később a karrieremben elvesztettünk két srácot egy hónapban ugró kiképzés alatt. Mind éreztük a kockázatot. De egy idő után abba hagyod a félést, a félelmet felváltja az állandó tudat, hogy tényleg elcsesződhetnek dolgok. Meg akard tanulni elfogadni a halandóságodat? Ugorj alakzatban gépekből egy holdvilágtalan éjszaka teljes feketeségében, és többször egymás után. Az előnye: Jól tápláltak lettünk. Egy ugrással töltött nap és este után egyikünk óhatatlanul azt mondta:

– Kell ennünk egy steaket ma este, mert ez lehet az utolsó esténk a Földön.

Egyik ugráson újfajta nagyteljesítményű ernyőt teszteltem, ami arra lett tervezve, hogy gyorsabban haladjon a levegőben. Az ernyő olyan gyorsan haladt, hogy a fejem a zsinórok közé akadt és nem tudtam a kioldóhoz nyúlni. Hosszú időre ebben a halálos spirálban ragadtam. Igazából addig a pontig jutott, ahol azt mondtam magamnak: *Ha látni akard még a családodat, meg kell szabadulnod ettől. Meg kell.*

A mai napig nem tudom megmondani, hogyan sikerült kiszabadulnom, de nyitottam és a rohadék kirepült onnan, ez a gyönyörű, teljesen belobbant kupola. A magasságmérőmre néztem és láttam, hogy kábé 1300 méteren voltam. Ha nem nyitom a kupolát akkor, amikor, 3000 méteren, és megvárom a szokásos 1500 métert, a földre csapódtam volna, mielőtt egyáltalán kigabalyodtam volna.

Amikor landoltam, összefutottam az egyik barátommal.

– Úgy nézel ki, mint aki kísértetet látott – mondta. – Mi történt odafenn?

Elmagyaráztam neki. Emlékszem, azt mondtam:

– Jézusom, meg kell ezt oldanunk, különben valaki más meghal. Meg kell javítanunk ezt a rendszert. Ez a kettő nem passzol össze.

Csakhogy senki nem tette meg, és ez később visszajött kísérteni engem különösen kegyetlen módon.

De túléltem azt a napot, mint ahogyan túléltem az ugró kiképzés maradékát – nem készülve ki és alighanem néhány kilóval nehezebben a sok steakvacsora miatt.

* * *

A kiképzés következő fázisát, a leghíresebbet és a legnehezebbet, zárt környezetű harc (vagy CQB) kiképzésnek hívják. Ez a harc egy közvetlen és különösen veszélyes fajtájára készített fel minket – behatolás fegyveres és nagyon ellenséges ellenség által megszállt épületbe, gyakran civilek és/vagy tú-

szok jelenlétével nehezítve. A cél lehet egy ház, egy szálloda, vagy egy hajó – minden helyzet, amelyben belső akadályokon és védelmeken kell áttörned, aztán zsúfolt terekben tevékenykedned, amelyek bármelyike halálos csapda lehet.

Több százszor, több ezerszer elgyakoroltuk a mozdulatainkat – mint egy erőszakos, nagy sebességű balettet.

Oktatók figyelték minden mozdulatunkat. A nap végén felolvasták az eredményünket, elidőzve az éberség minden hiányán és a biztonság minden megsértésén. A hét végén átadták nekünk a gyeplőt, mondván:

– Készítetek egy listát most rögtön: felső öt, alsó öt az osztályban. Rajta!

Soha nem volt gondom a felső öt besorolásával, mert csak körülnéztem a teremben és arra gondoltam: „Ez a srác egy bika, ez a srác egy bika, bika, bika...” De aztán az alsó öthöz értem, és arra gondoltam: „Francba, mindenki jó.” Így végül magamat tettem alulra, aztán busz alá löktem négy másik embert. Mind ezt csináltuk.

Ez az egész eljut addig a pontig, ahol remek napod van, azt hiszed, semmi nem mehet rosszul, és aztán egy másodperc törtrésze alatt elbaszod, és elveszik a fegyveredet és újrafuttatják veled, ezúttal seprűvel, csak hogy seggfejnek érezd magad. Mindig tudod, hogy a következő elbaszás a kirúgásodba kerülhet – mert srácok lettek kirúgva jobbra és balra.

Egyik reggel, néhány óra kick-box után, arról beszélgettem egy sráccal, hogy mit fogunk csinálni Memphisben aznap este. Ez pénteken volt. Mindössze annyit kellett tennünk, hogy túljutunk néhány óra CQB-n; remek hét volt és már majdnem vége volt. Az utolsó futamunkon a negyedik helyiségben ugyanannál a falnál voltunk, miután bementünk egy sarokajtón. Jobbra fordultunk. Két másik srác volt az ellenkező falnál. Három vécéfülke volt előttem, zárt ajtókkal. Egyszerű: Odamegyek hozzájuk, kinyitom az ajtót, miközben nekivetem a hátamat a falnak, az egyik srác a túlsó faltól lő, ha fenyegetés van bent. Megint a következő fülkével. Megint. Egyszerű. Az egyetlen probléma az volt, hogy amikor kinyitottam az első ajtót, a társam mögöttem leadott három gyors lövést lényegében a fejem mellett. A golyók centikkel mentek el az arcom előtt. Háromszor. Vettem egy mély levegőt, kifújtam, a szemébe néztem, aztán a szemközti falnál lévő két srácra néztem. Tátva volt a szájuk. Nem tudták elhinni, hogy leadta azokat a lövéseket. Ahogy a következő ajtóhoz mentem, a szemközti falnál lévő egyik srácra mutattam és azt kiáltottam:

– *Te* lősz ezúttal!

– Tüzet szüntess! – kiáltott egy oktató. Felnéztem. A szarufák közt lévő figyelőjéből nézett le rám.

– Bocs, hogy nem állítottam le, O’Neill. Amikor láttam löni, lenyeltem a sípomat. – Rám mutatott, meg a két srácra a távolabbi falnál. – Ti hárman, kifelé a házból! – Aztán a társamra mutatott. – *Te!* Ürítsd a fegyveredet és maradj!

Aznap délután hazarepült. Soha többé nem láttam.

Ez az egész egy jól kigondolt stratégia. Tudni akarják: Olyan ember vagy, aki nagy nyomás alatt hibázik és el tudja felejtetni? Vagy rágódsz a hibán és aztán nagyobbat követsz el? A sebzett egód és a kételkedés önmagadban veszélybe sodorja az egész csapatot?

Olyasvalaki kell nekünk, aki gyorsan tud élet-halál döntéseket hozni és megy tovább. Az egyik, ahogyan szeretem magyarázni: Az oktatók fogják a harc stresszét és megpróbálják belerakni egy kiképzési környezetbe. Mivel ez *nem* valódi harc, csak kiképzés, az ember könnyebben láthatja, hogy a stressz a fejében öngerjesztett. De ez a belépési szint: Végül SEAL parancsnokok próbálják megtalálni azokat az embereket, akik rá tudnak jönni, hogy *minden* stressz öngerjesztett. Még akkor is, amikor bombák robbannak és emberek próbálnak megölni. Az aggodás nem segít életben tartani. Igazából megölethet. Le tudod tenni azt a zsák téglát és elfelejted, vagy hagyod, hogy tönkregyeje a napodat?

Különösen a CQB-ben, nagyon fontos megérteni, hogy mit csinálnak a társaid, hova megy a csapat, mi a leglogikusabb. A kommunikáció, nem beszéd, a kulcs. Nagyon nehéz folyamat ez, mely kirúgat téged, ha elcseszed. Nincs idő olyan emberekre, akik nem tudnak gyorsan gondolkodni, vagy akik engednek a nyomásnak.

* * *

Mire befejeztük a kiképzést, azt hittem, nem lehet, hogy ennél jobbak vagy gyorsabbak legyünk. Hamar megtudtam, mekkorát tévedtem.

A kiképzés egy másik király részére Washington államban került sor, a Túlélés, Kitérés, Ellenállás, Szökés iskolában. A csúcspont egy hadijáték gyakorlat volt. A forgatókönyv: Azt mondták nekünk, az egyik század ellenséges országba fog leugrani és nekünk el kell jutnunk az ugróterületre, találkoznunk velük, és elfuvaroznunk őket. Voltak térképeink a kitalált városról és egy dossziéra való eligazító papír logisztikával, helyi kormányügynökségekkel és híradással foglalkozva. Miközben odahajtottunk, vijjogó rendőrautók flottája állított meg minket. Idegen egyenruhás rendőrök rángattak ki minket a kocsiból fegyverrel és furgonokba löktek bennünket. Ezek a srácok teljesen átérték a szerepet – veszélyesen hadonászva a fegyvereikkel és erős idegen akcentussal ordítva nekünk, még maguk között is valami furcsa nyelven dumáltak.

Bevittek minket, szétválasztottak minket, és agresszívan kihallgattak. Ez az egyik iskola, ahol engedélyezett nekik rád tenni a kezüket, így felpofoztak, elverték egy kicsit, megbilincseltek és börtönkezelőasztalt adtak rám, és bezártak egy cellába. Nem olyan cella ez, mint egy amerikai börtönben. Kábé akkora, mint egy iskolai öltözőszekrény, alig elég, hogy leülj, ha a mellkasodhoz húzod a térded. Mindössze egy üres kávédobozt adtak, hogy abba szarjak. Szerintem úgy két és fél napig tartottak bent minket – de az időérzéked az első, ami elszáll.

Időközönként kirángattak újabb kihallgatásra. Néha a kijelölt seggfejet kaptam és eltárgált, aztán visszavetett a cellába. Néha a jófiút kaptam és tényleg kapcsolatot éreztem a sráccal. Azt gondoltam: *Baszki, ez igaz.* Csak később jöttem rá, hogy a jó zsarú, rossz zsarut tanították.

Akárhogy is, visszadobtak abba az iskolai öltözőszekrény méretű cellába. Nem tudtam aludni, mert rémes felvételeket játszottak visító gyerekekről újra meg újra, vagy amikor nem azt csinálták, akkor nevetséges külföldi zenét hallottam olyan gyakran, hogy kezdtem azt hinni, a szavak angolok voltak. Nem láthattam senkit, de kezdtem azt hinni, hogy fel tudom ismerni a társaimat a köhögésükről, így rájöttem, oké, a barátaim itt vannak, és elkezdtünk megpróbálkozni a kommunikálással, mintha igazi hadifoglyok lettünk volna. Az első próbálkozásaink kopogásokkal kezdődtek, aztán suttogásokká, köhögésekké alakultak. Az örök bepöccentek, de nem tudták megállapítani, pontosan ki csinálta. Egyszer hallottam, hogy egy srác azt kiáltotta: „Noonan!” Mint a *Golfőrültekben*. A tesóim nevetése magasan tartotta a morálokat.

Állnod kellett egész idő alatt, de hallottál srácokat lecsúszni a falon a padlóra. Aztán az öröket hallottad ordítani kint, és mire feleszméltél, kinyílt az ajtód és valaki *rád* zúdított egy vödör hideg vizet. Azt gondoltad – talán még ki is mondtad:

– Mi a fasz van, ember?

– A melletted lévő társad leült, ezért megbüntetünk téged.

Igen hamar meghallottam a srácot a *másik* oldalon lecsúszni és – bamm! – nyílt a cellaajtó és megint jött a hideg víz. Ekkor már ki voltam merülve az állástól, meg hogy nem aludtam, és attól is, hogy lefagyott a tököm. Ez egyszer órákig ment, míg végül azt mondtam magamnak: Ez hülyeség, és leültem.

Az őr kivágta az ajtót.

– Leültél! Válassz egy barátot.

– Kapd be – mondtam –, ott van mindkettő.

Mint mondtam, elvesztettem minden időérzékemet, de úgy tűnt, egy örökkévalóság óta bent voltam, amikor megint kivittek. Gondoltam, itt jön az újabb verés, de ehelyett végre kiléptek a szerepük-ből és körbevezettek. Még valami más valóságban voltam akkor. De mutattak nekem egy amerikai zászlót és felolvasták a szabadságjogokat vagy valami más hazafias szart. Amikor észhez térés jeleit mutattam, leültettek és mutattak nekem egy összeállítást a kihallgatásom videóiból és átvették velem azokat pontról pontra – mit szabad mondanod és mit nem szabad mondanod, hogyan rétegezd a sztoridat, hogy ha hazudsz, ne zavarodj bele a hazugságaidba. Érdekes volt, bár nem hinném, hogy sok alkalmazható belőle, mert rohadt jól tudtuk, ha elfognak minket, le lesz vágva a fejünk, ha a rosszfiúk rendesek.

* * *

Kábé a nyolc hónap felénél egy nagy hadihajón voltunk kiképzésen, igen messze kint a tengeren, ahol dolgokat robbanhattunk fel és éles lőszerrel tüzelhettünk. A hajó gyér volt komfort tekintetében. Igazából nem voltak priccsek – csak leterítettünk egy matracot valami zugban, amit találtunk, és hálósákban aludtunk. Mobiltelefon lefedettség se volt. Nagyon rossz időzítés, mivel a feleségem rendkívül terhes volt. Egyik reggel felébredtem és készülődtem a kiképzésre, amikor az osztály vezénylő főaltisztje odajött hozzám.

– Hé, O’Neill – mondta –, mész innen.

Leesett az állam és lángot vetett a szemem.

– Mi a fasz van? – mondtam. – Még el se kezdtük a kiképzést! Megyek? Mit tettem?

– Nem, nem, nem – mondta. – Semmi ilyesmi. Hívott a haverod. A feleséged Portsmouth-ban van, vajúdni készül. Csónakot intéztünk, hogy jöjjenek érted.

Az első gondolatom az volt: *Hála Istennek, nem rúgnak ki.*

A második gondolatom: *Szent szar! Apa leszek.*

A csónak, amit küldtek, pizsok gyors volt, és jóformán rekordot állítottuk fel, visszarepesztve a partra. Beugrottam a kocsimba és minden sebességhatárt átléptem onnantól a portsmouth-i kórházig. Öt perccel az első lányom születése előtt értem oda.

Szerencsére a városban voltunk egy-két héttel a megszületése után, így ott tudtam lenni, amikor a feleségem és a lányom kijöttek a kórházból. De így is fel kellett kelnem a 05.00-ás edzésekre, aztán kiképzésen részt vennem szünet nélkül 19.00-ig. Egy vadiúj gyerekkel ez olyan volt, mint egy óra alvás éjszaka, aztán kicseszett kiképzés. Pokol Hét újból.

Nicole-nak tényleg fogalma sem volt arról, mire jelentkezett, amikor hozzám jött. De jól kezelte. A családja helyi volt, és nagy támogató struktúrával rendelkezünk a híres SEAL feleség hálózattól. Jók voltak az egymásról való gondoskodásban. Akkoriban nem sok srác halt meg harcban, így Nicole-nak nem kellett túlságosan aggódnia a munkámnak amiatt az aspektusa miatt. Kismamaként tényleg nem sok más járt a fejében amellet a teljesen felölelő tapasztalat mellett.

Sikeresen befejeztem a kiképzést 2004 decemberében. Végül harmincöt srác maradt a hatvanvalahányból, ahányan elkezdtek. Azok számára, akik végigcsináltak, a századba sorolás úgy működött, mint az NFL draft: Minden század felváltva választott. Az a század, amelyiké az első választás volt előző évben, utolsóként választott, és így tovább.

Minden századnak vannak tagjai, akik segítenek felügyelni a kiképzést, így olyanok, mint a játékos-megfigyelők, belső infót adnak a csoportjuknak a jelöltekről. Van egy hivatalos ranglista is az összes oktató értékelése alapján, a fájdalmas társértékelések mellett.

Mind egy kedvenc századdal a fejünkben mentünk a „drafta”. Talán már voltak ott barátaink, vagy tetszett a század hírneve – minden egységnek saját karaktere volt. A gyors értékelésem az volt, hogy az egyik század arról volt ismert, hogy iszik rendesen, fizikálisan kemény, mint állat, és dohányzik. A másik az a csapat volt, amelyik a legvalószínűbben olyan srácokat keresett, akik beszóltak magas rangú tiszteknek és más haderőnemeknek.

Az a század, amit én akartam, az ebédidőt átdolgozó, éhesen távozó fajta csapat volt. Szorgalmas, nagyon profi – és harcedzett.

A század ismert volt az Anakonda hadművelet és a Roberts-gerinc alatti tetteiről. A mesterlövészei visszamentek a hegycsúcsra, ahol Neil Roberts életét vesztette és szemtől szemben harcoltak az elszánt ellenséggel. A felderítő srácaik leszedték a külföldi harcosokat, akik lest akartak vetni amerikai csapatoknak, és srácokat is bevetettek komoly légicsapások irányítására, amelyek a végső győzelemhez vezettek.

Ha gyorsan akartál harcot látni, ők voltak a legjobb választás.

Igen, új apa voltam egy nagyon fiatal feleséggel. De miről szólt volna a munkám és kiképzésem annyi éve, ha nem Neil halálának és mindazoknak a hétköznapi amerikaiaknak a megbosszulásáról, akik munkába mentek egyik reggel és azon kapták magukat, hogy kénytelenek választani, hogy eleve nem elégjenek vagy kiugorjanak a kivert üveglapos ablakból száz emelettel az utca fölött? El se tudom mondani, hányszor játszódtak le az agyamban a képek azokról az apró, de nyilvánvalóan emberi alakokról, akik tehetetlenül kiugrottak abból az égő toronyból. És most végre olyan helyzetben voltam, hogy tehettem valamit ez ügyben.

Megmozgattam a kapcsolataimat, barátokat kértem meg, hogy mondjanak egy jó szót. A század minden tagja részt vett az új tagok kiválasztásában – másik egyedülálló dolog a Hatos Csapatnál. Sosem tudtuk, milyen sorrendben választottak ki minket, ki szólt mellettünk vagy ellenünk. Egy nap egyszerűen megjelent a beosztás, mintha a Teszlek Süvegéből húzták volna ki Roxfortban.

Megnéztem a listát és a megfelelő század nevét láttam a nevemnél. Még most is libabőrös leszek, ha rá gondolok.

Emlékszem, amikor először léptem be a „csapatszobába”, elámultam. Nem csak a falakon lévő sok emléktárgy miatt; az emberek, a „lövészek” miatt. Meg tudtam állapítani, hogy kicsit izgatottak voltak, hogy megkaptak minket. Mindig izgató új srácokat kapni. Ez azt jelenti, hogy új emberek viszik ki a szemetet és takarítják ki a helyet. Azt is jelenti, hogy a korábbi új srácokat „előléptetik” arról a szerepről, hogy átjárónyitó létrákat cipelnek járőrben és/vagy a kalapácsot és/vagy a feszítővasszerű Hooligan eszközt vagyis „Hooley”-t.

Amikor a legújabb srácok megjönnek, tippelj, ki kapja azt a megtiszteltetést?

Az első, amit tettünk, az volt, hogy leültünk a legénységi állományú vezetéssel. Találkoztunk a vezető altisztünkkel, Leóval; a két osztag főaltisztünkkel, Ralph-fal és Cole-lal; meg az élenjáró főaltisztünkkel, Deckerrel. Lényegében elmondták nekünk, mire számítsunk, és miként cselekedjünk, de azt is, hogy mivel éppen csak befejeztük a válogató kiképzést, nem lesz lassítás nekünk. Elvárják tőlünk, hogy a sokkal tapasztaltabb emberek szintjén teljesítsünk. Aztán mi tettünk fel kérdéseket.

Az első így szólt:

– Mi van az öltözködési szabályzattal?

Minden más SEAL-nek Virginia Beachben be kellett tartania a haditengerészeti szabályzatot az Államokban. Leo a szakállára mutatott a mutató- és hüvelykujjával, és lazán, mint mindig, azt mondta:

– Növessz.
Megérkeztünk.

* * *

Az első néhány napban megkaptuk a „ketrecünket”, ahol az összes felszerelésünket tarthattuk és elvit-tük a fegyvereinket a század helyére a fegyverraktárban. A ketrecek az öltözőszobában mindig érdekes helyek voltak, néha mulatságosak, néha undorítóak, mindig leleményesek. A század ismert volt az egymással való kitolásokról, és az idősebb srácok némelyike kétségtelenül mester volt. Hihetetlenek voltak a kreativitásukban, de még jobbak a tagadásban. Nem tudom, hogy a kiképzés miatt-e, vagy mi-ért, de le tudtak tagadni bármit. Ha valaki azt mondta: „Lopod a kekszet”, azt mondták: „Én aztán nem.” Ha a valaki azt mondta: „Látom a kezedet az üvegben!”, azt mondták: „Ez nem az én kezem!”

Gyakori csíny volt a bűzbomba. Srácok szőnyegetek raktak le a ketrecükben és ragasztószalaggal rögzítették az oldalait, nehogy elcsúszzanak. Általában, amikor a zuhanyzóban voltak, az elkövetők felszedték a leragasztott szőnyeget és becsúszatták alá az egyik olyan *MAD* magazin bűzbombát alája – azt a fajtát, ami úgy néz ki, mint az üveggolyó, de eltörik, amikor rálépsz, és azonnal megtölti az egész területet a bűzzel, aminek olyan szaga van, mintha eladtad volna a seggedet az ördögnek. Amikor a srác visszajött a törölközőjébe csavarva, belépett a ketrecébe és kész is volt. Mindenkinek el kellett hagynia az öltözőszobát az áldozat kivételével, akinek a közszemérem nevében valami ruhát kellett húznia, miközben belélegezte a gőzöket.

De a bűzbomba könnyű bemelegítés volt. Némelyik srác hétvégéig várt, hogy két napja legyen szórakozni egy ketreccel. Ez elég időt adott az elkövetőnek, hogy az áldozat minden egyes egyenruhá-ját rózsaszínűre fesse, megszártsa, és aztán visszaakassza megfelelő sorrendben.

Nem egyszer tréfáltak meg engem a karrierem alatt, mind vicces, mind egyenesen szemét módon, de a csíny, ami a leginkább kiemelkedett, akkor sújtott le rám, amikor senki se volt ott, hogy lássa. A parancsnokság fizioterapeutái tartottak egy kis ipari minőségű „folyékony hő” vizet a rehab szobában. Korlátozott alapon adták nekünk, hogy segítsen sérülések kezelésében és a felépülésben. Az egyik csapattársam megszerezte és úgy döntött, megszívát néhányunkat egy jó csínnyel. Bőségesen alkalmazta a rövid tornanadrágunk ágyékrészén. Nem tudom, meddig hevert ez a bizonyos nadrág szépen a polco-mon, de felvettem és a néhány száz méterre lévő konditerembe mentem. Az a fura ebben a hitvány kotyvalékban, hogy igazából nem melegszik fel, amíg nedves nem lesz. Én még nem voltam az.

Szombat volt és a konditerem üres volt. Úgy döntöttem, csinálok egy húszperces bemelegítést az elliptikus gépen. Kábé öt perc múlva izzadni kezdtem egy kicsit és a „dolgok” forrósodni kezdtek, nem melegedni. Éreztem, hogy valami nem stimmelt, de úgy gondoltam, kibírom az edzés maradékában. Tévedtem. Hét perc után azt éreztem, egy kobold állt alattam égő fáklyát tartva a kényes testrészeim-hez. Annyira égetett, hogy vissza kellett sprintelnem az öltözőszobába, a parancsnokság másik oldalá-ra. Félúton a forróság túl heves volt ahhoz, hogy magamon tartsam a nadrágot. Le tudtam tépni anélkül, hogy a fejhallgatómhoz nyúltam volna és az út maradékában úgy futottam a főépülethez, mint Cucu malac: Póló és semmi gatyá, az ágyékom égett, mint egy másodrendű pornóasztáré, miközben Demon Hunter harsogott a fülemben.

Végre visszaértem a ketrecekhez és az öltözőmbe mentem. Magamhoz akartam venni szappant és törölközőt, hogy a zuhanyzóba rohanhassak és elolthassam a tüzet. Amikor megfogtam a zsákot, ami-ben a zuhanyzó cuccom volt, füst szállt fel és robbanást hallottam, ahogy elműködött egy hang-fény gránát. Istenem, ezek a srácok jók voltak.

A kitolás az élet része volt a században. Az öltözőszoba némelyik része jobb volt, mint a többi. Az én sorom volt a legrosszabb. A legjobb csínytevőkkel kerültem egy helyre, srácokkal, akik régóta ott voltak és csiszolták a tudásukat. Úgy hívták, a „Gázai övezet”, mert állandóan robbant valami. Egy srác annyira belefáradt, hogy kapta az áldást és sosem sikerült rajtakapnia senkit, hogy végül úgy okoskodott, elkövet egy „öngyilkos csínyt”. Ez nem azt jelentette, hogy kárt tett magában vagy ilyesmi; nagyon nyilvánvaló lett volna, hogy ő tette, és szabad prédává vált volna.

Egyszerűen végzett a munkával és vetette le a cuccát... BUMM! Mindenki a ketrec körletben nevetni és hujjogni meg füttyülni kezdett.

– Mit csináltál?!

A nyilvánvaló csínytevők hízelegtek leginkább, de senki nem ismerte el. A nevetés elhalt, a srácok levetköztek és bementek a zuhanyzóba. Az áldozat nem. Ő várt. Amint a „szokásos gyanúsítottak” mind a zuhanyzóban voltak, fogott egy saját hang-fény gránátot, odament a zuhanyzóhoz és azt mondta:

– Helló, uraim.

Kihúzta a szeget és begurította a gránátot a csapat zuhanyzóba. Aztán megfordult és elsétált.

BUMM! A robbanás a zuhanyzóban sokkalta hangosabb, mint az öltözőszobában. Remek bosszúnak találtam, de később meglakolt érte: Az öltözője hamarosan tele volt a század összes zúzott papírjával... néhány hang-fény gránáttal a zsákok alatt.

Nagyon örültem, hogy része voltam ennek a csoportnak. Akkoriban a morál a legmagasabb volt, amit bármelyik parancsnokságon láttam. Habár voltak viták hébe-hóba, mindenki kijött a másikkal. A bajtársiasság hihetetlen volt. Az idősebb srácok tényleg gondot viseltek az új srácokra és mindenki keményen dolgozott együtt.

Amikor az első CQB házrohamunkat csináltuk, emlékszem, a vonat közepén voltam, amikor az első átjárónyitó töltet elműködött. Aztán a század egyszerűen eltűnt. A többi nemrég kiképzettnek meg nekem – mind azt hittük, nagy számok vagyunk ebben – sprintelnünk kellett, hogy utolérjük őket. Ezek a srácok gyorsabbak voltak, mint azt valaha is képzeltem, hogy bárki lehet, de ugyanakkor tökéletesen biztonságosak. A rohamnak vége volt, mire észbe kaptam, és hibátlan volt – legalábbis nekem. A biztonsági tiszteknek szórszálhasogató kiértékelési pontjaik voltak, de ugyan már. Ezek a srácok elképesztőek voltak.

Megint rá kellett kapcsolnom.

Mint a többi új srác, afféle próbaidőn voltam. Most, hogy a kitelepülés ott volt a sarkon, a próbaidőnek vége lett. Ideje volt... a Yardnyelő partinak.

Hagyomány, hogy ahhoz, hogy megkapd a felvarród, meg kell innod egy yard sört megállás nélkül. A yard egy harminchat hüvelyk hosszú csőszerű pohárban van kimérve, egy kövér gömbbel az alján. Azt hiszem, egy yard az három sör, de van itt egy turpisság, mint mindig. A gömb a yard alján whiskyvel van töltve és a jég durvára jéghideg. Ha a szád elhagyja a poharat, vagy ha kidobod a taccsot, mielőtt végeznél, sok szerencsét legközelebb. Jobb, ha ezt a tettet egy perc alatt véghezviszed – miközben egy igazán kínos sapkát viselsz, nagy hajcsutakkal és az oldalából kiálló bölényszarvakkal.

Mind annyira be voltunk pörögve, hogy tudtuk, megoldjuk első kísérletre, de két haverral úgy döntöttünk, okos lesz elmenni egy kocsmába a Yardnyelő parti előtt, amit egy haver házában tartottak.

A gondolat ez volt: Ha nyelünk egy kis szeszót és lesz egy kis alap a gyomrunkban, jók leszünk. Nem vagyok biztos benne, mennyire volt ez jó ötlet, de legalább a sablonostól eltérően gondolkodtunk.

Így miután bedobtunk néhány sört az AJ Gator's-ban, elmentünk a partira. Az egész század ott volt és felsorakoztunk ábécé sorrendben. Ez jó volt nekem, mert előbb nézhettem és láthattam, hogyan oldják meg az ábécében előrébb lévő srácok. Figyeltük a „Sörmestert”, ahogy megtöltötte a yardot, miközben a főnök beszédet mondott. Nem kellett volna figyelnem: Jó Isten, sok whisky volt. Tíz felest

biztos betöltött oda, mert jóformán megtöltötte a gömböt. Aztán betetőzte nagyon hideg Killian's-szel. Az első srác pohárköszöntőt mondott, és jó idővel leküldte. Amikor végzett, úgy tűnt, álló rászámolást kap, de nem rókázott, és körbejárt kézfogásokat meg öleléseket kapva.

A következő csávó, ugyanez az eredmény. Ez történt végig előttem. Az biztos, hogy nem akartam az első lenni, aki látványosan elbukik. Volt egy híres sztori egy Lance nevű barátomról, akié talán minden idők leglátványosabb Yardja. Lance közvetlenül az enyém előtti BUD/S osztályban volt, és egy évvel előttem ment át a válogatáson. Valami okból Lance elment egy nagy spagetti vacsorára a Yardnyelője előtt, ami borzalmas ötlet. Nem meglepő módon, amikor a yardja kábé kétharmadánál járt, elhánnya magát és a gömb megtelt megint – csak nem sörrel vagy whiskyvel.

A yardolás első szabálya az, hogy soha nem veheted el a szádat a pohárról, ha egyszer elkezdted. Még ilyen „különleges” körülmények között sem. Lance SEAL volt, így elutasította a feladást. Felszívta azt az ocsmányságot megint, eljutott kábé kétharmadáig, ugyanaz a szerencsétlen eredmény. A gomb megint megtelt. Annyira durva volt, hogy körös-körül emberek vesztették el a vacsorájukat.

Úgy lett ismert, mint „a jó yard rossz lett”.

Próbálva számúzni a „rossz lett” katasztrófa minden gondolatát, feltettem a baszott nagy „Bölny” sapkát és vártam, hogy megérkezzen a yardom. Amikor megérkezett, felemeltem és pohárköszöntőt mondtam a Törzsre, és a számhoz tettem a yardot. Olyan szaga és olyan íze volt, mint egy óriási pohár Jack Daniel's-nek, amibe valaki egy kis sört lötytyintett. Általában a rossz szag leküzdésének kulcsa az, hogy az orrodon át veszel levegőt; itt nem fog megtörténni. Ideje felhajtani!

Amikor yardot iszol, nagyon fontos ügyelni a gömbre az alján. A gömb elkezdi megtelni levegővel nagyon lassan, ahogy egyre feljebb billented. A gond az, hogy amint túlságosan megtelik, a levegő beárad és egyenesen kinyomja a folyadékot a pohárból nagy sebességgel. Említettem, hogy a Yardnyelő alatt nem engedélyezett egyetlen csepp kiöntése sem? Ha megteszed, diszkvalifikálnak, sok szerencsét legközelebb. Ezért szükséges, hogy az ivó emelje a poharat, de ugyanakkor forgassa is. Ez elkerüli a problémát.

Szóval, ezt a technikát gyakoroltam egy percnél kicsivel tovább és végeztem a yardommal. Durva volt, de megérte. Homályosan emlékszem rá, hogy körbejártam (vagy alighanem tántorogtam) kézrázásokat és öleléseket kapva. Végre a Törzs része voltam.

Bementünk a nappaliba és a falhoz álltunk, míg a többiek a századból figyeltek. A vezénylő főal-tisztünk mondott néhány szót, amire kétlem, hogy bármelyikünk is emlékezne, aztán adott nekünk egy-egy felvarrót. Áhítattal bámultam azt a holmit percekig, megtiszteltetést érezve. Az volt életem egyik legjobb napja. Az összes legjobb barátom vett körül; éppen befejeztük az elképzelhető legnehezebb kiképzés kilenc évét. Hivatalosan is a csapat tagjai voltunk. És háborúba indultunk.